

## See juhtus raamatukogus...

Kell lööb kolm. Saabunud on vaimude tund ning peale tiksuva seinakella ei ole raamatukogus kuulda mitte midagi. Aknast paistab ainult sume täiskuu, mis oma valguskiirtega täpselt kellale osutab. Liikudes mööda paksu tolmuga kaetud kõrgetest raamaturiulitest, mida ilmselt ei ole hooldatud juba ligi 40 aastat, on näha midagi kummalist. Riiulitevahe lõpus seisab klaasvitriin, mille sisse on paigutatud massiivne, tume ning räsitud välimusega raamat. Tead, et parem oleks selle juurest kiirelt ära minna, kuid miski nagu ei lase seda teha ja tõmbab enda poole.

Õhus on ärevust, kuid äkitselt ilmub nagu eikusilt veel keegi. Mingil veidral põhjusel hoiab see keegi sinuga suurt distantsi ning ta ei tundu eriti soovivat suhelda. Põrnitsedes üksteisele otsa, viipab kaaslane lõpuks käega, vihjates, et talle tuleks järgneda. Koos sammute kõrgetest treppidest alla esimesele korrusele, kus liigute mööda pikka tumedat koridori. Seintel on palju pilte. Jäädes neid silmitsema, torkab eriti silma üks. Sellel on kujutatud noort meest pruunide kahus juustega, prillid ninal, käes seesama raamat, mida hoitakse klaasist vitriini sees. Mees pildidl tundub olevalt lugemisele keskendunud. Järsku tekib sees selline tuttav tunne... Tunne, nagu teaksid teda. Oleksid nagu temaga rääkinud. Pisut veel pilti silmitsedes näed, et raami peale on graveeritud tekst „1912-1951”. Selge on, et noormees on üsna noorelt surnud.

Järsku märkad, et oled jäänud üksi ning sammud kiirelt koridori lõppu. Seal seisab sinu ainus kaaslane pimedas raamatukogus, kes hoiab lahti ust. Astudes sellest sisse on näha pisikest kirjutustuba, mille keskel on puust laud. Kaaslane kõnnib sihikindlalt laua poole ning avab kirjutussahtli. Ta võtab sealt seest pisut roostetanud võtme ning ulatab selle sulle. Uurides segaduses pilguga võtit, hakkate koos tagasi üles minema. Koos seisate taas klaasvitriini ees. Nüüd on selge, et võti on vajalik selle lahti tegemiseks. Ettevaatlikult asetad võtme lukuauku ning seda keerates teeb võti vastikult krigisevat häält. Pisut kõhklevalt võtad kätte raamatu ning avad selle.

Esimesel lehel on sulle juba tuttav pilt noormehest, keda oli kujutatud ka allkorrusel. Pildi all on kirjutatud pikem tekst, kus seisab: „Raamatu autor lugemas oma viimast teost enne, kui ta sooritas õnnetult oma kirjutustoas enesetapu.” Keerad järsult küsitleva pilgu oma kaaslase poole. Ta hoiab käes pisikest peeglit ning tardunult jääd sinna sisse vaatama. Peegelpildis vaatab vastu seesama noormees pruunide kahus juustega, prillid ninal.